

Arrest

nr. 189 560 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Latrikunda op (...), waarna een botscan uitwees dat u op 17-05-2017 20,7 jaar was, met een standaarddeviatie van twee jaar. U bent etnisch Mandinka. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. U heeft school gelopen tot de zesde graad, tot uw 14 jaar en u heeft de basisschool afgewerkt. U woonde voor uw vertrek uit Gambia in Tanji. Enkele dagen voor uw vertrek uit Gambia, op 12-05-2017, kreeg u te horen van uw vader dat u zou moeten trouwen met M. D. (...), een vriend van uw vader. U zei dat u niet wou huwen met hem, maar uw vader zei dat u moest huwen met M. (...). U was gechoqueerd en u was verdrietig. Op 12-05-2017 belde uw oom langs moederszijde u op om te zeggen dat u naar de luchthaven moest gaan. Daar wachtte een vriend van uw oom u op met reisdocumenten en vliegtickets. U reisde met een vals paspoort per vliegtuig naar België,

waar u aankwam op 13-05-2017 en tegengehouden werd door de politie op de luchthaven van Zaventem. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U verklaarde dat u moest trouwen met een oude man die u niet wilde (gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde dat u moest huwen met M. D. (...) en u verklaarde dat u hem al ontmoet heeft. U gevraagd hoe vaak (u hem ontmoet heeft), verklaarde u dat hij altijd bij uw vader is en dat zij vrienden zijn. U gevraagd of u met M. (...) praatte, verklaarde u dat u altijd met hem praatte, dat jullie elkaar groetten en vroegen hoe het met elkaar ging. U gevraagd met wie hij [M. (...)] getrouwd was, verklaarde u dat u de naam niet weet van zijn vrouw. U gevraagd hoeveel kinderen hij had (gehoorverslag CGVS, p. 13), verklaarde u dat u niet weet hoeveel. U gevraagd waar precies in Banjul hij woonde, verklaarde u het niet precies te weten. U gevraagd hoe uw vader en M. (...) elkaar kennen, verklaarde u dat u niet weet hoe ze elkaar kennen. U gevraagd hoelang ze elkaar kennen, antwoordde u ontkennend [waarmee u aangaf het niet te weten]. U gevraagd of M. (...) van Banjul afkomstig is, of hij daar geboren is, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd wat zijn beroep is, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u zich dan niet wat meer wou informeren over M. (...), of hij kinderen had bijvoorbeeld (gehoorverslag CGVS, p. 18), antwoordde u ontkennend. U gezegd dat het niet onlogisch is dat u meer zou willen weten over hem als u zou moeten trouwen met hem, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u niet wou weten hoeveel kinderen hij had, antwoordde u ontkennend. Het dient opgemerkt te worden dat uw kennis over uw toekomstige echtgenoot uiterst gebrekkig is. Het is zeker niet onredelijk te verwachten dat u zich zou informeren over uw toekomstige echtgenoot, gezien u heel uw leven met hem tegen uw wil gehuwd zou zijn én gezien het feit dat M. (...) en uw vader vrienden waren en hij bij jullie thuis langskwam. Dat u zich ook niet wóú informeren over uw aanstaande echtgenoot, is dan ook des te opmerkelijker gezien uw aanstaand huwelijk. Dat u nagenoeg niets weet te vertellen over de man van wie u verklaarde dat hij 'altijd' bij uw vader is, en u 'altijd' met hem praatte, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas. U gevraagd waarom uw vader wou dat u met M. (...) trouwde, verklaarde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 13). U gevraagd wanneer u met M. (...) zou moeten trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 14), verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of M. (...) iets in ruil zou doen of geven aan uw vader, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd waar het huwelijk zou doorgaan, waar u zou trouwen, verklaarde u het niet te weten en dat u niet getrouwd bent (gehoorverslag CGVS, p. 15). U gevraagd naar welke moskee jullie zouden gaan voor het huwelijk, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of er een huwelijksfeest zou zijn, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of uw vader plannen begon te maken [voor het huwelijk], verklaarde u dat u nee zei, maar dat u niet weet of hij aan het plannen was. U gevraagd of u uw vader iets zag plannen, verklaarde u dat u hem niets zag plannen. U gevraagd of er een bruidsschat zou zijn, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of M. (...) geld zou geven aan uw vader, verklaarde u het niet te weten. Het dient opnieuw opgemerkt te worden dat uw kennis over het toekomstig huwelijk gebrekkig is. Het is niet onredelijk te verwachten dat u meer zou weten over het aanstaande huwelijk met M. (...) of op z'n minst meer geïnteresseerd zou zijn in het nakende huwelijk. U gevraagd wat u dacht toen u hoorde dat u met M. (...) zou moeten trouwen, verklaarde u dat u weigerde (gehoorverslag CGVS, p. 18). U gevraagd wat u dan dacht, verklaarde u dat u hem niet wou (gehoorverslag CGVS, p. 19). U gevraagd of u kunt vertellen welke gevoelens u had, wat er in u omging, en wat u dacht, verklaarde u - beknopt - dat u heel gechoqueerd was. U gevraagd of u toen aan wegrennen dacht, verklaarde u - verbazend genoeg - dat u er niet aan dacht om weg te rennen, en dat uw oom u belde om naar de luchthaven te gaan - als ware het een deus ex-machina die u, vanuit het niets, uit uw hachelijke positie redde. U gevraagd wat u dacht tijdens die dagen, [tussen het moment dat] u te horen kreeg dat u zou moeten trouwen met M. (...) [en tussen het moment van uw vertrek], wat er in u omging, en welke gevoelens u had, verklaarde u - wederom beknopt en vaag - dat u heel triestig was. U gevraagd of u een oplossing zocht, en of u iets probeerde, antwoordde u, zonder meer, ontkennend. U gevraagd wat u dan dacht, hoe u dan de toekomst zag, verklaarde u - opnieuw geen enkele poging doende om enige uitleg te verschaffen - dat u jong was om te trouwen met een oude man. U gevraagd hoe u de toekomst dan zag, of u dan flarden zag van een mogelijke toekomst, en u gesteld dat het toch te verwachten valt dat men zou nadenken over de mogelijke toekomst als men te horen zou krijgen dat men gedwongen zou moeten huwen, verklaarde u het niet te begrijpen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U uitgelegd dat u net te horen kreeg dat u gedwongen moest huwen, en u gevraagd hoe u dan dacht dat uw toekomst eruit zou zien, of u dacht aan een toekomst waar u getrouwd zou zijn met M. (...), of u dacht hoe uw toekomst eruit zou zien, antwoordde u simpelweg ontkennend. U uitgelegd dat u moest trouwen met M. (...), dat u weigerde, maar dat uw vader toch zei

dat u moest trouwen, dat u zei dat u verdrietig en gechoqueerd was en u gevraagd wat u dacht dat er dan zou gebeuren, of u aan de gevolgen dacht, antwoordde u opnieuw simpelweg ontkennend. U gezegd dat dat toch iets ernstig is, dat u verdrietig was en gechoqueerd, en u gevraagd waarom u niet dacht aan de gevolgen, verklaarde u het niet te begrijpen. U opnieuw uitgelegd dat u gedwongen moest huwen, dat een impact had op u en u gevraagd wat u dacht wat de gevolgen zouden zijn van een gedwongen huwelijk, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd of u daar niet aan dacht, antwoordde u simpelweg ontkennend. U gevraagd hoe dat komt, verklaarde u - herhalend, en opnieuw vaagweg - dat u gechoqueerd was en heel verdrietig. U gesteld dat het begrijpelijk is dat u verdrietig en gechoqueerd was, maar dat u toch nagedacht moet hebben tijdens die dagen voor uw vertrek, aan wat er zou kunnen gebeurd zijn of nog te gebeuren stond, antwoordde u simpelweg ontkennend. U gezegd dat een gedwongen huwelijk toch iets serieus is en dat er van u verwacht wordt dat u iets meer kan vertellen over uw gedachten en hoe u de toekomst zag, verklaarde u er niet aan gedacht te hebben. U gevraagd of dat niet wat raar is, dat men toch meestal aan de gevolgen denkt als men verdrietig is, aan wat er zou kunnen gebeuren, aan wat er gebeurd is, wat er niet gebeurd is, en u gevraagd of u niet dacht aan wat er mogelijk zou gebeuren, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag CGVS, p. 21). U herinnerd aan uw verklaring dat u verdrietig was tijdens die dagen, en gevraagd of u dan niets dacht, of er niets meer in u om ging dan de gevoelens van verdriet en shock, verklaarde u dat u hem niet wou, dat u niet met hem wou trouwen. U gevraagd of u een mogelijk leven met M. (...) voor ogen zag, antwoordde u ontkennend. Er werd u nog meermaals gevraagd naar mogelijke gedachten bij een gedwongen huwelijk, of u een toekomst voor ogen zag met M. (...), wat er zou gebeuren met u bij een gedwongen huwelijk en er werd u meermaals uitgelegd in welke situatie u eigenlijk verkeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 20-21-22). U antwoordde telkens bijzonder kort, u ontkende dat u daar enige gedachten bij had, u zei simpelweg dat u hem niet wou, dat u niet wou trouwen met hem, dat u hem gewoon niet wilde, dat hij oud was, dat u niet gelukkig zou zijn met hem en dat u niet dacht aan wat er zou gebeuren met u (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U geconfronteerd met het feit dat het wat vreemd is dat u daar zo weinig over nadacht, dat dat een beslissing is die de rest van uw leven kan bepalen, verklaarde u het niet te begrijpen en vroeg u zich af [of de vraag was] wat er zou gebeuren met u als u met hem trouwt, waarna bevestigd werd. U verklaarde herhalend dat u niet dacht aan wat er zou gebeuren met u. U nogmaals geconfronteerd met de vraag of dat niet wat te simpel is, als u tegen uw wil binnen enkele dagen moest huwen met hem, verklaarde u dat u hem niet wou, dat u niet gelukkig zou zijn met hem (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk zijn, en getuigen van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers, ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging na het besef dat u gedwongen zou moeten huwen met een oude man die niet uw keuze was, en uw leven lang met hem getrouwd zou zijn, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden, komt u telkens niet verder dan geenszins concrete, vage, oppervlakkige, niet doorleefde en algemene verklaringen, die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen en niet weten te overtuigen. Hoewel het niet ondenkbaar is dat een ouder een huwelijkspartner kiest voor één van de kinderen, blijft de vraag zich stellen hoe de betrokken persoon met deze gevoelens omgaat, des te meer in het geval van een gedwongen huwelijk. Uw onvermogen (afgezien van uw vage, niet geconcretiseerde en geenszins aannemelijke verklaringen dat u hem niet wou, dat hij een oude man was, dat u niet gelukkig zou zijn met hem, dat u niet wou trouwen met hem, dat u niet nadacht over de gevolgen en niet dacht aan een leven met M. (...)) om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – een gedwongen huwelijk met een oude man – of om te getuigen omtrent wat u dacht en wat hierbij door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), maar enkel weet te verklaren dat u niet dacht aan de gevolgen van een gedwongen huwelijk, niet dacht aan een leven met M. (...), dat u niet wou trouwen met hem en dat u niet gelukkig zou zijn met hem, en dat u verdrietig was, zijn danig simpele, uiterst beknopte en algemene, allerminst doorleefde voorstellingen van de complexe realiteit waarmee iemand geconfronteerd wordt bij de vaststelling dat hij of zij binnen enkele dagen tegen zijn/haar wil zou moeten huwen, en dit voor de rest van het leven. U verklaarde dat uw zus N. (...) tegen haar wil is gehuwd en dat zij niet gelukkig is (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat u zich helemaal niets voorstelde bij een eventueel huwelijk met M. (...), komt uiterst bevreemdend over, des te meer gezien uw zus ook tegen haar wil gehuwd was en u voor de rest van uw leven tegen uw wil met M. (...) gehuwd zou zijn. U gevraagd of u met iemand praatte over het gedwongen huwelijk, antwoordde u ontkennend (gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaarde dat u soms belde met uw vriendin via telefoon (gehoorverslag CGVS, p. 25). U gevraagd of u niet de drang had om uw verhaal met iemand te delen, om advies te vragen, antwoordde u ontkennend. U verklaarde eerder dat u er niet aan dacht om weg te rennen [zie supra]. Het is opnieuw opmerkelijk dat uw verklaringen geenszins blijk geven van echte reële situaties: u dacht er niet eens aan om weg te rennen of om er met iemand over te praten [hoewel u

wel af en toe praatte met uw vriendin en hoewel uw oom u blijkbaar kon redden]: u lijkt uw lot simpelweg te aanvaarden zonder verdere bedenkingen. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van belevenissen, zoals een huwelijk, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u tegen uw wil zou moeten huwen met iemand – cultureel bepaald of niet. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van het besef gedwongen te moeten huwen, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen af te leiden valt dat u zich bij het gedwongen huwelijk helemaal geen vragen stelde, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van werkelijke, concrete en doorleefde ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van uw relatie, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Uw gebrek aan doorleefde ervaringen doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas.

Uw advocaat vroeg op het einde van het gehoor om nog even met u te spreken, om u nog even te 'coachen', waarna uw advocaat, met betrekking tot de emoties of de voorstelling van uw leven met die man, verklaarde dat u hetzelfde tegen uw advocaat verklaarde als tegen de protection officier die u interviewde, waarna de advocaat een beetje aangedrongen heeft, waarna u toch verklaard heeft dat u veel kinderen zou moeten hebben, dat u voor die kinderen zou moeten zorgen en dat dat één van de beelden is die u zou afschrikken en die u kon oproepen. Hoewel de gedachte aan kinderen een voorbeeld kan zijn van uw voorstelling van een leven met M. (...), dient opgemerkt te worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u deze gedachte slechts ná het gesprek met uw advocaat kon oproepen. Ten tweede is het opmerkelijk dat u dan deze gedachte wél zou kunnen oproepen [dat u nagedacht heeft over kinderen], maar dan geenszins nagedacht heeft over andere aspecten van uw aanstaand huwelijk of u zelfs niet wou informeren over M. (...) [zie supra]. Bovendien is uw verklaring dat u nadacht over kinderen tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat u niet dacht aan wat er zou gebeuren met u en dat u geen leven met M. (...) voor ogen zag. Wat betreft de verklaring van uw advocaat dat zij wat aandrang [over een voorstelling van uw leven met M. (...)], dient opgemerkt te worden dat er geenszins kan ingezien worden dat er niet werd aangedrongen tijdens het gehoor. Er werd immers meermaals gevraagd [enkele pagina's lang] naar uw voorstelling van een leven met M. (...), naar uw gedachten en naar uw gevoelens (zie gehoorverslag CGVS p. 20-21-22) terwijl er werd uitgelegd in welke situatie u zich eigenlijk bevond. U gevraagd op het einde van het gehoor waarom u dit pas vermeldde na het gesprek met uw advocaat (gehoorverslag CGVS, p. 27), verklaarde u dat u de vraag niet begreep. U geconfronteerd met het feit dat het op veel manieren werd gevraagd, hoe u uw toekomst zag, wat de gevolgen waren, wat er zou gebeuren..., verklaarde u dat u de vraag niet begreep. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat u de vraag niet begreep, geenszins aannemelijk wordt bevonden gezien de vraag op vele manieren gesteld werd en de situatie meermaals aan u uitgelegd werd. U vroeg bovendien zelf of de vraag was wat er zou gebeuren met als u met hem trouwt (gehoorverslag CGVS, p. 21), waarna bevestigd werd, [u verklaarde toen ook dan dat u niet dacht aan wat er zou gebeuren met u], waardoor uw verklaringen dat u de 'vraag niet begreep' geenszins geloofwaardig kan worden bevonden. U legde geen documenten neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij beweert dat zij *“nu amper 17 jaar oud is”* wijst de Raad erop dat zij volledig voorbijgaat aan navolgende motivering van verwerende partij: *“U verklaarde geboren te zijn in Latrikunda op (...), waarna een botscan uitwees dat u op 17-05-2017 20,7 jaar was, met een standaarddeviatie van twee jaar.”* Verzoekende partij is derhalve heden minstens 18,7 jaar en toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de resultaten van de botscan niet correct zouden zijn.

2.2.5. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat zij met haar gedwongen echtgenoot nooit praatte en hem enkel begroette, dat zij totaal geen interesse heeft in hem en dat zij apathisch reageerde op het gedwongen huwelijk en zij zich derhalve in zichzelf keerde, oordeelt de Raad evenwel dat van iemand die desbetreffend berust in haar lot – zij dacht er totaal niet aan om weg te rennen of er zelfs met iemand over te praten – in redelijkheid kan worden aangenomen dat zij zich zou informeren over de familiale en professionele toestand van haar aanstaande echtgenoot en zeker over het wanneer, waar en hoe dit huwelijk zou worden voltrokken. Bovendien acht de Raad het in het verlengde van de motieven van verwerende partij totaal ongeloofwaardig dat verzoekende partij die berust in haar lot door haar oom op een *deus ex machina*-wijze uit haar natuurlijke omgeving werd weggerukt om als jonge vrouw te worden gestuurd naar het voor haar vreemde en verre buitenland. De Raad meent dat het volstrekt ongeloofwaardig karakter van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas zijn negenproef kent in het na ruggenspraak houden met haar advocaat plots komen aandragen met een element van nadenken over haar toekomst met haar gedwongen echtgenoot – meer in het bijzonder de verplichting tot het veel kinderen hebben – wat bovendien niet compatibel is met eerder afgelegde verklaringen. Deze motivering van verwerende partij wordt trouwens door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Aan het asielrelaas van verzoekende partij kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Gambia een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT